

גמ"ר 6384/11/13 - מדינת ישראל נגד וסילה מבארכה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

גמ"ר 6384-11-13 מדינת ישראל נ' מבארכה
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

וסילה מבארכה

הנאשמים

הכרעת דין

לאחר שמיעת העדויות, לימוד החומר שהוגש בידי הצדדים ובחינת טענותיהם, החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירות העיקריות המיוחסות לה: גרימת מוות ברשלנות ואי מתן זכות קדימה, ולזכותה מעבירות של נהיגה במהירות בלתי סבירה ואי האטה.

האירוע הרלוונטי שלפניי הינו תאונת דרכים שהתרחשה ביום 20.8.12 בסמוך לשעה 9 בבוקר, בשד' בן צבי בנהריה בו קיפח את חייו המנוח, מר **יצחק גיימן זכרו לברכה**, לאחר שנפגע מרכבה של הנאשמת שהגיע למקום בנסיעה ממזרח לכיוון מערב.

הנאשמת כפרה באשמה וראיות הצדדים נשמעו במשך מספר ישיבות. מטעם המאשימה העידו **בוחן התאונות גדעון לוי והשוטר הרצל חתן** ומטעם הנאשמת העידו היא עצמה **והמומחה מטעמה מר דורון פת**. עוד הוגשה בהסכמה עדותו של מר ארקדי בירנבוים, אשר הגיע למקום זמן קצר לאחר האירוע.

המחלוקת בין הצדדים:

מוסכם בין הצדדים כי רכבה של הנאשמת פגע במנוח וכי כתוצאה מהפגיעה קיפח המנוח את חייו. המחלוקת היא בדבר מיקומה של הפגיעה בכביש, האם אירעה במעבר חצייה או לפניו, ובדבר אחריותה של הנאשמת לאירוע.

לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהן, שבתי ועיינתי בחומר שהוגש ושקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי **הפגיעה בהולך הרגל הייתה בעת שחצה את הכביש במעבר בחצייה**, מסקנה עובדתית זו מיתרת הכרעה בחלק מטענות הצדדים, ושכנעה אותי, כפי שיפורט להלן מעל לספק סביר כי הנאשמת אשמה בגרימת מותו ברשלנות של המנוח, ובאי מתן זכות קדימה ולפיכך אני מרשיע אותה בביצוע של עבירות אלה.

כאמור, עיקר המחלוקת בין הצדדים היא באשר למקום הפגיעה בהולך הרגל. לאירוע אין עדי ראיה, ואף הממצאים האובייקטיביים שנמצאו בזירת הינם דלים. העובדות הידועות הן מקום עצירת הרכב לאחר האירוע והנזק שנגרם לו. במקום נמצאו כתמי דם וידוע מקום המצאותו של המנוח בעת הגעת כוחות בטחון למקום, אולם הדבר אינו מצביע בהכרח על מקום נפילתו לאחר הפגיעה.

המאשימה נסמכת בעיקר על גרסתה הראשונית של הנאשמת כי הפגיעה הייתה במעבר החצייה. לעומת זאת נסמכת ההגנה בעיקר על חוות דעתו של המומחה מר פת. מר פת קובע כי הנזק לשמשת רכב הנאשמת אופייני לתאונות במהירות העולה על 40 קמ"ש, כך ששחזור התאונה והחזרת הרכב לאחור ממקום עצירתו, בהנחה של מהירות זו, מובילים למסקנה כי התאונה אירעה לפני מעבר החצייה. לטענת ההגנה אם זהו מקום הפגיעה, הרי שהנאשמת הופתעה מהולך הרגל אותו לא יכולה הייתה לראות עקב מגבלות שדה ראייה.

כאמור, במחלוקת עובדתית זו הכרעתי לטובת גרסת המאשימה, דהיינו כי הפגיעה במנוח התרחשה על גבי מעבר החצייה.

גרסת הנאשמת:

זמן קצר לאחר האירוע נחקרה הנאשמת בידי בוחן התאונות מר **גדעון לוי**, והצביעה בפניו על מיקום התאונה על גבי מעבר החצייה. עדותה זו של הנאשמת הוסרה והוצגה בפניי. שבתי וצפיתי בסרטון והשתכנעתי כי הגם שבאופן טבעי הייתה הנאשמת במצב של בלבול זמן קצר לאחר האירוע, הרי היא הצביע על כיוון חציית הולך הרגל ועל מקום הפגיעה, וכי הצבעתה משקפת את מצב הדברים לאשורם.

מעבר להודעתה המוסרטת מסרה הנאשמת מספר הודעות בכתב, אשר הינן עקביות לדברים שמסרה לבוחן לוי בזירת האירוע.

חקירה ראשונה של הנאשמת, מעבר לחקירה הראשונית במקום האירוע, נערכה בתחנת המשטרה כשלוש שעות לאחר האירוע. הנאשמת ביקשה שלא להשיב לשאלות בשלב זה בטרם תתייעץ עם עורך דין (ההודעה ת/8).

ההודעה ת/9 נמסרה כשעה וחצי מאוחר יותר, לאחר שהנאשמת התייעצה עם עורך דין (כיום כב' השופט מוחמד עלי).

בהודעה זו מסרה הנאשמת כי נהגה במהירות של 30 קמ"ש וליד הכיכר פגעה בהולך הרגל, מבלי שראתה אותו קודם לפגיעה. הנאשמת לא ציינה בהודעה זו כי הפגיעה הייתה במעבר החצייה, אבל לא חלקה על השאלות שהופנו אליה בהן נאמרו הדברים, לא טענה שאינה יודעת היכן התרחשה ולא רמזה על האפשרות כי הפגיעה לא הייתה במעבר החצייה.

כך למשל:

ש. האם היו הולכי רגל נוספים בקרבת מעבר החצייה?

ת. לא.

ש. אני מבין שלא היה רכב לפניך עד למעבר החצייה כשהתקרבת אליו?

ת. נכון, לא היה.

...

ש. כאשר עשינו ניסוי שדה ראיה והתקרבו למעבר החצייה, האם ניתן לראות את כל רוחב המדרכה כאשר מתקרבים למעבר החצייה?

ת. כן, כאשר אנחנו עשינו ניסוי ביחד ניתן לראות את המעבר והמדרכה, אבל אני לא ראיתי את הולך הרגל מתקרב למעבר או חוצה רק בפגיעה.

ש. מדוע לא ראית אותו מתקרב או מתחיל לחצות? האם דיברת בפלא או עשית פעולה אחרת שהפריעה לך לראות את הכביש ומעבר החצייה?

ת. לא. נהגתי, אבל לא ראיתי אותו.

ש. יש לך מה להוסיף?

ת. לא.

ההודעה ת/10 נמסרה שלושה ימים לאחר התאונה ולאחר שהנאשמת התייעצה - לפי דבריה - עם עו"ד נוסף, עפו שחאדה. בהודעה זו מסרה הנאשמת כי "רק כשהייתי על מעבר החצייה הרגשתי מכה וניפוצ שמש וזו עצרתי במקום". הנאשמת אישרה כי היא מכירה את המקום, מודעת למעבר החצייה וסיפרה כי הולך הרגל "חצה מצד ימין. יכול להיות שהוא איבד שליטה ונפל על הרכב שלי".

הנה בכל הודעותיה לא מעלה כלל הנאשמת אפשרות כי הפגיעה התרחשה שלא על מעבר החצייה, ואינה רומזת כי אינה יודעת היכן התרחשה.

אף בעדותה בבית המשפט, ביום 25.6.15, לא מסרה הנאשמת למעשה גרסה אחרת: "לפני הכיכר שמעתי בום וראיתי את הזכוכית של השמשה של האוטו מתנפצת. עצרתי את האוטו, ירדתי וראיתי אדם שוכב על הרצפה. עצרתי את הרכב עצירה פתאומית".

במסגרת **החקירה הנגדית** העלתה למעשה הנאשמת לראשונה את הטענה כי הבוחן לוי הוא שהצביע על מעבר החצייה "ולא הייתה לי ב(ר)ירה אז פחדתי. אמרתי כן". צפייה בסרט מגלה כי אכן פנייתו הראשונית של הבוחן לנאשמת הייתה להצביע על מקום הפגיעה במעבר החצייה - כנראה על בסיס הדברים ששמע קודם לכן - אולם לאחר מכן תיקן עצמו הבוחן וביקש להצביע על מקום הפגיעה. צפיתי בסרט יותר מפעם אחת, ולא התרשמתי כי על הנאשמת הוטלה אימה, במתכוון או שלא במתכוון. הרושם שהתגבש אצלי הוא כי הנאשמת הצביעה על מקום הפגיעה מרצונה. הצבעה זו תואמת גם את מקום עצירת הרכב וטענתה כי עצרה את הרכב מיד לאחר הפגיעה, ותיאורה כי הפגיעה התרחשה "לפני הכיכר".

שמעתי את הבוחן לוי והתרשמתי באופן חיובי מעדותו והסבריו כי לא כיוון את הנאשמת להצבעה על מקום מסוים וההצבעה נעשתה על פי רצונה החופשי.

בעדותה בבית המשפט טענה הנאשמת כי כל העדויות שמסרה היו לא נכונות ונמסרו תחת השפעת הפחד שתקף אותה, ורק בעת עדותה, או זמן קצר קודם לכן, הצליחה להשתחרר מפחד זה ולומר את האמת:

ש. מה שאני מבין שהוא שיקר אותך ועבד עליך אמר לך שהתאונה הייתה במעבר חצייה, פחדת ממנו ולכן אישרת את זה. זה נכון?

ת. כן.

ש. הפחד הזה עד מתי ליווה אותך?

ת. עד עכשיו אני לוקחת טיפולים נפשיים.

ש. נכון שעכשיו על אף שזה מלווה אותך עד היום את לא מפחדת לא ממני ולא מבית משפט ואת אומרת את מה שהיה?

ת. רק לאחרונה אני יכולה לומר בדיוק מה שקרה.

ש. כשאת אומרת רק לאחרונה, זה חודש חודשיים אחרונים, שנה אחרונה? מתי בערך?

ת. שלושה חודשים בערך. אני עובדת עם אנשים שמעודדים אותי.

...

ש. לפי הגרסה שלך עד עכשיו נכון לומר שכל מה שמסרת במשטרה או לשוטרים החל מרגע התאונה עד לסיום החקירות אלו דברים שמסרת מתוך פחד מהשוטרים ומהסיטואציה?

- ת. נכון.
- ש. אחרי שקראת אותם, תספרי בבקשה מה הדברים שקראת שם וגילית שאמרת אותם מתוך פחד והם לא נכונים.
- ת. אני לא זוכרת.
- ש. יצא לך לקרוא או לעיין בהודעות האלה שוב לפני הדיון היום?
- ת. לא.
- ש. יצא לך לשבת עם העו"ד שהקריא לך את ההודעות?
- ת. כן. אתמול.
- ש. תספרי לנו אחרי שישבתם אתמול ואת שמעת מה שאמרת במשטרה, מה הם הדברים שאמרת אותם מתוך פחד או לחץ ולא היו נכונים.
- ת. על מעברה חצייה, הוא לא היה על מעבר חצייה. וזהו.
- ש. אתמול אחרי שהוא הקריא לך את נזכרת בזה שהולך הרגל המנוח לא היה במעבר חצייה, נכון?
- ת. כן.
- ש. אמרת קודם לבית המשפט שאת לא ראית אותו בכלל, אז איך עכשיו את אומרת שאחרי שהקריאו לך את ההודעות את גילית בוודאות שם כתבו לא נכון או שהדבר נמסר בטעות?
- ת. אני לא ראיתי אותו. רק כשהשמשה התפוצצה ויצאתי מהאוטו. הבן אדם היה קדימה לפני האוטו.
- ש. איך את יודעת שזה לא היה במעבר חצייה?
- ת. לא ראיתי אותו. אני נגררתי אחרי השוטר והאמנתי לו. אני לא חושבת שזה מה שהיה. חשבתי שאסיים את החקירה והסיפור ייגמר.
- ש. נכון לומר היום שגם עכשיו, כשעת עומדת כאן, את לא יכולה להגיד בוודאות איפה חצה הולך הרגל?
- ת. אני לא ראיתי אותו. רק על יד האוטו ראיתי אותו.
- ש. נכון שבמשך שלושה ימים מיום התאונה ועד ה-23 לחודש את הספקת לדבר עם 2 סגורים לפני שנחקרת במשטרה? עו"ד מוחמד עלי ועו"ד שחאדה.
- ת. כן אבל הם לא כיוונו אותי בכלל.
- ש. בנקודה הזו של המקום בו חצה המנוח, אם היו מכוונים אותך 2 עו"ד היית מוסרת גרסה אחרת לשוטרים?

ת. אני לא יודעת.

ש. נכון שבכל המפגשים שלך עם השוטרים, הרצל בזירה ועד השוטר גדעון ביום שלישי את אמרת להם יותר מפעם אחת שהמנוח חצה את הכביש במעבר חצייה?

ת. אני שוב מסבירה, כן אני אמרתי מהפחד. הם הצביעו לי ואני פחדתי. אמרתי שכן.

ש. אני רוצה להבין ממה פחדת?

ת. פחדתי מהבן אדם על הכביש, דם, נפצע בראש. איך אני לא אפחד?

אינני מקבל את דבריה אלה של הנאשמת כנכונים. **התרשמתי כי מדובר בעדות מגמתית**, המשתנה לפי צרכיה של הנאשמת, אשר מלכתחילה יודעת כי היא נגזרת אחרי דברי השוטרים ומאשרת את האשמה שהם מטיחים בה, למרות שהיא מקבלת יעוץ משני סנגורים (שניתן לציין כי הינם בכירים ובקיאים בדיני התעבורה) אך יום לפני העדות היא "נזכרת" כי הפגיעה לא הייתה על מעבר החצייה, וזאת למרות שאינה יודעת לומר היכן התרחשה.

הנאשמת הסבירה תחילה כי גרסתה הראשונית - שנמשכה לאורך מספר חקירות - נמסרה תחת הלם המקרה, אולם בדיון בפני הוסיפה לפתע טענות כי השוטר חתן צעק והפחיד אותה:

ש. אם כך המצב הייתה מצפה ממך לבוא ולהגיד לשוטר שאת לא יודעת איפה המנוח חצה.

ת. אבל פחדתי מהם. אחד מהם התחיל לצעוק. הרצל צעק עלי. הוא אמר לי "תעזבי אותו" כשרציתי לנגב לו את הדם. התחלתי לבכות ועמדתי בצד.

ש. כשהוא שאל אותך איך קרתה התאונה הוא גם צעק עליך?

ת. לא, כשהוא בא לתאונה הוא אמר "תעזבי אותו".

ש. כשהרצל עמד על דוכן העדין, למה לא ביקשת שישאלו אותו למה הוא הפחיד אותך שם?

ת. לא היה לי כוח לזה.

ש. האם אמרת לעו"ד שהשוטר הרצל בזירה צעק עליך והפחיד אותך?

ת. רק אתמול.

התרשמתי כי דבריה של הנאשמת בפניי אינם משקפים את האירוע ואינם בעלי הגיון פנימי. אם אכן גרסתה הראשונית של הנאשמת בשטח נמסרה תחת הלם האירוע, יש לצפות כי זמן קצר לאחר מכן תבהיר את הדברים, מקל וחומר לאחר שהתייעצה עם עורכי דין בטרם השלמת חקירתה. הנאשמת ביקשה שלא להשיב לשאלות בחקירה הראשונה במשטרה ושוחחה עם עו"ד. התנהגות זו אינה מצביעה על מצב של הלם ובלבול קיצוניים כפי שהיא טוענת להם היום. אף צפייה בסרט אינה מביאה למסקנה זו. מובן כי הנאשמת הייתה תחת השפעת לחצי האירוע והחקירה, אולם לא

התרשמתי כי מדובר במצב כה קיצוני כנטען על ידה כיום.

לא התרשמתי כי על הנאשמת הופעל לחץ כלשהו או הוטל עליה פחד למסור גרסה מפלילה. הנאשמת אף לא הייתה במצב בו היא מבקשת לשנות בעדות מאוחרת לחלוטין את גרסתה ולספר דברים אחרים. כל שהיה עליה לעשות הוא להבהיר שדבריה נמסרו מתוך בלבול וכי אינה יודעת או לפחות אינה בטוחה היכן התרחש האירוע. הנאשמת נמנעה מלעשות זאת, ולדעתי לא בכדי נמנעה מכך.

אפשר ודבריה של הנאשמת כיום, כי אינה יודעת היכן התרחשה הפגיעה, באים מתוך צורך להתמודד עם האשמה, להדחיק את האירוע ולהפחית את אחריותה לגרימת מותו של אדם. אפשר וכיום, לאחר התהליך הנפשי שעברה הנאשמת מאז האירוע, היא אכן אינה בטוחה עוד היכן אירעה הפגיעה, אולם כאמור התרשמתי כי טענותיה כנגד גרסתה הראשונית אינן נכונות וכי גרסתה הראשונית היא גרסת האמת.

הסנגור הכביר בטענות כנגד קבילות דבריה של הנאשמת בפני **השוטר חתן**. הכרעתי בדבר גרסת הנאשמת לא נסמכה כלל על דבריה לשוטר חתן, להם לא נתתי משקל כלשהו. לפיכך, אינני רואה צורך להכריע בטענות כנגד קבילות דברים אלה. בהערת אגב אציין כי מרבית טיעוני הסנגור בהקשר זה מקובלים אליי, וגם אם קיים הכרח לקבל גרסה ראשונית מיידית מהמעורבים, לא ניתן יהיה בדרך כלל לבסס מסקנות והכרעות משפטיות על דברים אלה.

מהירות נסיעתה של הנאשמת:

כאמור לעיל, לנאשמת אין כיום גרסה משלה לאירוע, והיא אינה יודעת לומר היכן פגעה במנוח. המוטיב היחידי החוזר בגרסה הנאשמת לאורך כל הדרך היא כי היא עצרה מיד לאחר הפגיעה. אין חולק כי רכבה נעצר מרחק קצר אחרי מעבר החצייה (פחות משני מטרים לפי קביעת הבוחן). מהאמור לעיל נגזר כי ככל שמהירות נסיעת הנאשמת הייתה גבוהה יותר, ולפיכך מרחק עצירת הרכב ארוך יותר, הרי שהפגיעה התרחשה מרחק גדול יותר לאחור לעומת מקום עצירת הרכב.

בהנחה כי הפגיעה הייתה על מעבר החצייה, והנאשמת החלה בבלימה רק לאחר הפגיעה, המסקנה היא כי מהירות נסיעתה של הנאשמת הייתה כ- 25 קמ"ש. סבורני כי מהירות זו תואמת את גרסת הנאשמת, הן גרסתה הראשונית בשטח, והן גרסתה בפניי בחקירה הנגדית:

ש. נכון לומר שאת התקרבת לעבר מקום התאונה, מאחר ויש מעגל תנועה מראש את מאיטה את מהירות הנהיגה?

ת. נכון.

ש. ונכון לומר שגם את מתקרבת למעבר חציה את מאיטה את מהירות הנהיגה?

ת. נכון.

ש. נכון לומר שבנסיבות של המקום הזה כשאת מתקרבת למקום שיש מעבר חציה ולאחריו מגעל תנועה היית מורידה את הרכב מהגז?

ת. נכון.

ש. אני מניח שהיית עם הרגל על הבלם כי את מאיטה לקראת מגעל התנועה.

ת. נכון.

ש. נסעת במהירות נמוכה?

ת. כן.

ש. נכון לומר שאת יותר גולשת לכיוון הכיכר כי את רוצה לראות את תנועת הרכבים?

ת. נכון.

ש. את יכולה להעריך לנו את המהירות שנסעת בה?

ת. 30 קמ"ש.

ש. כלומר, את גם אמרת את זה במשטרה בזמנו שנסעת במהירות 30, אז זה היה נכון?

ת. אני לא מסתכלת על השעון.

ש. את יכולה להגיד לי מאיזה מרחק את בד"כ מתחילה להאט לקראת המעגל תנועה ומעבר חצייה?

ת. לפני המעבר חצייה ולפני הכיכר.

ש. את לא מחכה עד שאת מגיעה לכיכר תנועה או למעבר חצייה ואת בולמת אלא מראש את מתחילה להאט?

ת. נכון.

ש. נכון לומר גם שבזמן התאונה היית עם הילוך שני?

ת. כן.

ש. אז זה מעיד שהורדת ממהירות הנהיגה שלך באמצעות ההילוכים?

ת. נכון.

בחקירה **חוזרת** לשאלות סנגורה, שבה והבהיר הנאשמת את הדברים:

עמוד 8

ש. לי אמרת שרק אחרי הפגיעה בלמת בלימת חירום ובחקירה נגדית אמרת שהתחלת כבר לבלום לפני, אז מה נכון?

ת. התחלתי לאט ואחרי שראיתי את הפיצוץ לחצתי יותר חזק.

ש. מה הייתה המהירות שלך בערך כשלחצת חזק?

ת. 30 קמ"ש.

הכביש בו נסעה הנאשמת הינו כביש עירוני, בו קיימות מספר כיכרות, שאינן מאפשרות נסיעה במהירות גבוהה. הנאשמת העריכה את נסיעתה ב - 30 קמ"ש, אולם אישרה כי היא ידעה שהיא מתקרבת למעבר חצייה ומעגל תנועה, הורידה הילוך, עזבה את דוושת התאוצה ואף מתקדמת "עם הרגל על הבלם". הנסיון מלמד כי נהגים מתקשים מאוד להעריך את מהירות נסיעתם בדיעבד, ואין טענה של הנאשמת כי הביטה במד המהירות ברכב בעת הפגיעה. תיאורה של הנאשמת תואם **הפחתה ממשית** של מהירות הנסיעה לקראת הכניסה לכיכר, ועולה ממנו מהירות התואמת את מרחק העצירה בפועל.

מסקנתי היא אפוא כי גרסתה של הנאשמת באשר למהירות נסיעתה תואמת פגיעה בהולך הרגל על גבי מעבר החצייה.

הסנגור טען בסיכומיו כי תשובותיה של הנאשמת בהקשר זה, כמו גם תשובותיה בחקירה המשטרית ניתנו לאור אישיותה, הגורמת לה "להסכים עם מה שאומרים לה". אני מתקשה לקבל הסבר זה. דברי הנאשמת נאמרו הן בחקירה הנגדית והן בחקירה חוזרת, הם תואמים את הגיון הדברים ואת גרסתה המקורית בדבר התקרבות למעבר חצייה מוכר במהירות נמוכה יחסית, והטענות בדבר מבנה נפשי "בעייתי" לא נתמכו בדרך אחרת כלשהי. מעבר לכך, המדובר בטענה שהינה "חרב פיפיות". אם הנאשמת מתקשה למסור גרסה משלה ונוטה להסכים עם דברים המובאים בפניה כטענת הסנגור, אין הדבר מאפשר מתן אמון גם בדבריה כיום, אשר אפשר והם בבחינת "היגררות" אחרי הדברים שהעלו בפניה המומחה או הסנגור...

חוות דעתו של מומחה ההגנה:

מומחה ההגנה, מר פת, קבע כי מהירות נסיעתה של הנאשמת הייתה 40 קמ"ש לפחות, וזאת עקב ניפוץ השמשה:

"את הקביעה שהתאונה אירעה בעת שהרכב היה במהירות של 40 קמ"ש לפחות אני מבסס על מחקרים מדעיים שפורסמו בספרות. הספרות קובעת שניתן לקבוע מה הייתה מהירות הפגיעה אם יודעים היכן פגע ראשו של הנפגע ברכב. ...בתור כלל אצבע ומבלי להיכנס לפרטים קטנים אם ראשו של הנפגע הגיע לשמשה אז המהירות הייתה לא פחותה מ-40 קמ"ש".

במהירות נסיעה של 40 קמ"ש, מרחק עצירת הרכב הוא 21.7 מ', כך שלפי מקום העצירה התרחשה הפגיעה במרחק של 12.7 לפני מעבר החצייה.

אינני מקבל את חוות דעתו של מר פת כמשקפת את התרחשות המקרה דנן. אין חולק על ידיעותיו וניסיונו הרב של מר פת, אולם מר פת אינו מתיימר להיות מומחה אובייקטיבי, אלא מומחה מטעם ההגנה אשר בא להציג את הדברים **מטעמה ולטובתה של הנאשמת**. מתוקף תפקידו זה בוחר מר פת להתרכז בטיעונים היכולים לסייע לנאשמת ולדחות אפשרויות אחרות. סבורני כי עמדותיו של מר פת לא תמיד עולות בקנה אחד עם המציאות.

כך למשל, למרות עדותה של הנאשמת כי התקדמה לקראת מעבר החצייה המוכר לה כאשר הוא מודעת לקיומו "עם הרגל על הבלם", התעקש מר פת כי הדבר אינו מקצר את זמן התגובה ומרחק העצירה של הרכב, עובדה שאינה עומדת במבחן השכל הישר.

באופן דומה - למרות שאישר זאת בתשובות לשאלות התובע - בחר מר פת להתעלם בחישוביו מהאפשרות שניפוצ השמשה לא היה עקב פגיעת ראשו של המנוח, ויכול היה להיגרם מפגיעת מרפק. כמו כן שלל אפשרות שאופן התרחשות התאונה במקרה דנן היה שונה מהמתואר בספרות עקב היותה "צדית" כלומר כזו בה הפגיעה בהולך הרגל התרחשה בקרבת דופן הרכב, וזאת למרות שהספרות המקצועית מצביעה על כך שבתאונות כאלה כיוון הטלתו של הולך הרגל עשוי להיות שונה מהמקובל.

כך למשל במאמר Experiment and Accident: Comprasion of Dummy Test Resultes and Real Pedestrian Accidents מאת Schneider & Beier, אשר הוגש בידי המאשימה נאמר:

Conclusions as to the actual impact velocity drawn merely from car deformations, are possible, if at all, only on a very large scale, and If the site of the impact was not on the edge of the front edge of the car. More qualified statements result from computer analysis, when the distance from the front bumper to the dent due to pedestrian's head touchdown as well as pedestrian's weight and stature are known

ובעברית:

המסקנות באשר למהירות הפגיעה, הנגזרות מהנזק לרכב, אפשריות - אם בכלל - רק בהערכה גסה, ואם הפגיעה לא התרחשה בקצה החזית הקדמית של המכונית. קביעה מבוססת יותר אפשרית כאשר ידוע המרחק הפגוש הקדמי למקום פגיעת ראשו של הולך הרגל, כמו גם משקלו וגובהו של הולך הרגל.

במקרה דנן, הפגיעה בהולך הרגל לא הייתה במרכז רכבה של הנאשמת, אלא קרוב לקצה הרכב, בעיקר מדופן שמאל

של הרכב, כפי שניתן לראות בבירור מהתמונות 4, 5 ו- 6 שצילם הבוחן לוי בזירת האירוע. מקום פגיעה זה תואם את עדותה של הנאשמת כי כלל לא ראתה את הולך הרגל ולא הבינה במה פגעה עד שראתה אותו מוטל על הארץ. לו הייתה הפגיעה נגרמת ממרכז הרכב, בוודאי חייבת הייתה הנאשמת לראות את המנוח הניצב מול רכבה, וגם אם הייתה מופתעת מהופעתו, הייתה צריכה להיות מודעת לה ולפחות זמן קצרצר לפני הפגיעה עצמה.

אף במחקר שנערך בידי אוניברסיטת האנובר בשנת 2004 ואשר נזכר בחוברת "העשרה מקצועית בנושא הערכת מהירות רכב בפגיעה בה"ר לפי מרחק הטלה ו/או סוג פגיעה ו/או נזקים" - ת/17 - צוין כי הקריטריון להערכה הינו כי הפגיעה תהיה חזיתית, **ללא פגיעה באזור של 20 ס"מ סמוך לקצה הקדמי של הרכב**. במקרה דנן הפגיעה אירעה בתחום זה, ולפיכך התנהגות הולך הרגל לאחר הפגיעה לא תהיה בדרך האופיינית. לפיכך, גזירת מהירות הרכב מניפוז השמשה במקרה כזה, הינה בעייתית.

אכן אין חולק כי הספרות המקצועית שהוגשה בידי שני הצדדים מדברת על כך שניפוז שמשה כתוצאה מפגיעת ראשו של הולך רגל "אינה סבירה" במהירות נמוכה מ- 40 או 50 קמ"ש. במקרה דנן, קיימת אפשרות שהפגיעה בשמשה לא הייתה מראשו של המנוח, אלא **ממרפקו**, עובדה שאינה אופיינית ואפשר ועשויה להביא לפגיעה בשמשה גם במהירות נמוכה יותר. למרות שאישר בעדותו אפשרות זו, לא הניח מר פת את דעתי מדוע פגיעה ממרפק הולך הרגל זהה לפגיעה מראשו, ומדוע יש לגזור גזירה שווה מהמחקרים בהקשר זה.

נסיונה של ההגנה להיבנות על חוות דעת מומחה כדי לשלול פגיעה על גבי מעבר החצייה, דומה למסקנה העולה מהפרדוקס הידוע של הפילוסוף היווני זנון, לפיו אכילס אינו יכול להשיג בריצה את הצב. על אף שהקביעה נראית כמעוגנת לכאורה בניתוח מדעי, הרי שהיא אינה עולה בקנה אחד עם המציאות.

אחריותה של הנאשמת:

משקבעתי כי הפגיעה התרחשה על גבי מעבר החצייה, עדיין יש לבחון האם הנאשמת אשמה בקרות התאונה, שכן אף בתאונות על גבי מעבר חצייה יש ומדובר באירועים בלתי נמנעים מבחינת הנהג. מבין היסודות הדרושים הוכחה, חובת זהירות, התרשלות ונזק דומה כי אין מחלוקת באשר לראשון והשלישי.

נהג המתקרב למעבר חצייה חייב בחובת זהירות להולכי הרגל החוצים את המעבר ועליו לאפשר להם להשלים את המעבר בבטחה. הנאשמת התקרבה למעבר חצייה המוכר לה היטב ולא יכולה להיות מחלוקת כי היא חבה חובת זהירות להולך רגל שהחל חצות את הכביש במעבר זה.

ההגנה העלתה טענות כנגד ניסוי שדה הראייה שערך הבוחן וטענה כי "במקום האימפקט האמיתי" היו מגבלות על שדה הראייה אשר הם הסיבה לאי הבחנתה של הנאשמת בהולך הרגל. משקבעתי כי מקום האימפקט היה על גבי מעבר החצייה, דומה כי גם טענותיו של הסגור כנגד הניסוי שערך הבוחן לא יועילו. אכן יש ממש בטענות שהועלו, וניסוי שדה

הראייה לא נערך בצורה מיטבית ואף לא הוסרט ותועד כנדרש למרות קיומו של הציוד בידי הבוחן. עם זאת, הן מהניסוי והן מהתיעוד המצולם שהוגש עולה כי בהתקרב למעבר החצייה עצמו, אין מגבלה על שדה הראייה.

הנאשמת מאשר כי לא ראתה כלל את הולך הרגל ולא הבינה את המתרחש אלא לאחר שעצרה את רכבה. במקרה כזה אין לדקדק בשאלות מהירות החצייה וזמן שהיית הולך הרגל בכביש אשר הופכות שוליות. אין מדובר בנהג הטוען כי הולך הרגל קפץ לכביש, או הפתיע אותו בשינוי התנהגות ואין מדובר במקום בעל שדה ראייה מוגבל שמנע מהנהגת תגובה.

לפני מעבר החצייה קיים מפרץ חנייה, אולם ביניהם שטח פנוי ולא קיימת הסתרה. על פי נסוי שדה הראייה של הבוחן לוי, ממרחק של 45 מ' ניתן לראות עד שני מטרים מימין לשפת המדרכה וממרחק של 26 מ' ניתן לראות את כל רוחב המדרכה מימין. הסנגור העלה טענות כנגד דרך עריכת מבחן שדה הראייה, אולם בחוות דעת מומחה ההגנה אין ממצאים שונים באשר לשדה הראייה. בפרק המוקדש לשדה הראייה בחוות דעתו מצטט מר פת את ממצאי הבוחן לוי (סעיף 3.4.1 לחוות הדעת), אך טוען כי מקום האימפקט האמיתי אינו על מעבר החצייה. המומחה מצרף לחוות דעתו שמצביעים על מגבלת שדה ראייה בהנחה כי המנוח התפרץ לכביש לפני מעבר החצייה.

מכאן כי קביעותיו של הבוחן לוי לעניין שדה הראייה לא נסתרו. גם כשאני מקבל את טיעוני הסנגור כנגד תקינות מבחן שדה הראייה שנערך, ברור כי במקום שדה ראייה תקין, ולא הוא שגרם לנאשמת שלא להבחין בהולך הרגל, בעת שהתקרב למעבר החצייה ובעת שירד לכביש.

לצערנו, הפסיקה בעניין תאונות דרכים שנגרמו במעבר חצייה ענפה. אינני רואה צורך לשוב ולצטט את האמירות בדבר חובתו של נהג המתקרב למעבר חצייה. הדברים נזכרו בסיכומי המאשימה, אשר הביאה את פסקי הדין הידועים בהקשר זה, עליהם אין חולק.

הנאשמת כשלה בחוסר תשומת לב, למרות שהיה עליה לעשות כן, לא הבחינה במנוח בעת שירד לכביש למחדלה זה לא ניתנה כל סיבה ובוודאי שלא סיבה היכולה להביא למסקנה כי אינה אשמה בתאונה.

העבירות המיוחסות לנאשמת:

העבירה המרכזית המיוחסת לנאשמת היא גרימת מוות ברשלנות. כמפורט לעיל מצאתי כי עבירה זו הוכחה ולפיכך אני מרשיע את הנאשמת בה.

כמו כן הוכח כי הנאשמת לא נתנה להולך רגל זכות קדימה כנדרש בתקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

מנגד, מצאתי כי הנאשמת נהגה במהירות סבירה בנסיבות ואף האטה מהירותה לקראת מעבר החצייה, כך שאין מקום להרשיעה בעבירות אלה.

ניתנה היום, 27 דצמבר 2015, במעמד הנאשמת, בא-כוחה עו"ד בא-אור מטעם הסנגוריה הציבורית וב"כ המאשימה עו"ד בשבקין.